Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 159. Четверъ 18 (30) Липня 1891. Рôкъ I.

Справоздане инспектора промыслового.

(Дальше.)

П. Навратіль переходить вôдтакъ въ своѣмъ справозданю справы льокальностей промысловыхъ и тутъ зазначує на вступѣ, що въ дрôбнôмъ промыслѣ придыбує ся правильно робôтнѣ, котрѝ пôдъ взглядомъ чистоты, свѣжого воздуха и т. д. богато дають до желаня. Тому однакожь трудно зарадити, бо условія економічнѝ стоять на перепонѣ. Навѣть лѣпше стоячѝ меншѝ промысловцѣ въ бôльшихъ мѣстахъ рѣдко удержують свои робôтнѣ въ вôдповѣднôмъ станѣ. То що сказано о робôтняхъ, дасть ся приложити въ першôмъ рядѣ до пекарень, до покутныхъ заведень, выробляючихъ цукорки и маринаты, до меншихъ броварôвъ и фабрикъ содовои воды. Дуже нехлюйно удержуванѝ суть такожь робôтнѝ ковальскѝ, слюсарскѝ и шевскѝ. Споминаючи о рѣзницяхъ, котрыхъ уладжене, не выключаючи навѣть столицѣ краю, було до теперь що найменче невôдновѣдне, пôдносить п. инспекторъ, що на представлене краєвои рады санітарнои выдало ц. к. Намѣстництво до промысловыхъ властей першои инстанціи окремѝ подрôбнѝ инструкціи що до закладаня и уладжуваня рѣзниць, и, завдяки тымъ инструкціямъ, Галичина буде мати въ будучности взôрцевѝ рѣзницѣ. Впрочѣмъ Краковъ маѥ вже взôрцево уладжену рѣзницю, а послѣдными часами уряджено въ Тарновѣ и Перемышли рѣзницѣ, котрѝ въ цѣлости вôдповѣдають згаданымъ инструкціямъ.

Приходячи до льокальностей предприємствъ, веденыхъ способомъ фабричнымъ, потверджує справоздане, що въ многихъ змѣнило ся въ 1890 р. не одно въ користь, та що єсть ще богато такихъ заведень, котрѝ, зô становиска закона мало дають до жаданя, якo взôрцево уладженѝ и на пôднесене заслугують передовсѣмъ фабрики въ Бялôй и фабрики Архікн. Альбрехта въ повѣтѣ живецкôмъ, котрѝ зъ гôдною признаня и наслѣдуваня чемностію та готовостію поступали после даныхъ имъ вказôвокъ. До такихъ взôрцевыхъ заведень зачисляє п. инспектовъ фабрику деревнои масы братôвъ Фіялковскихъ въ Чанеци и фабрику паперу фірмы Берначика, Треттера и спôлки въ Заболотю.

Зате тяжку задачу мавъ п. инспекторъ зъ львôвскими броварами, предприємствами въ повѣтѣ коломыйскôмъ и гарбарнями. Такожь не богато користного може сказати о фабрикахъ паперу, котрыхъ властителѣ не хотять переводити десинфекціи шматъ и не хотять завести вôдповѣдного провѣтрюваня въ комнатахъ, де вôдбуває ся сортоване шматъ.

Жадане п. инспектора, абы властителѣ млынôвъ заосмотрили свои заведеня въ безпечнѝ вôдъ огню сходы и иншѝ уладженя для заобезпеки здоровля и житя робôтникôвъ, єсть ще вѣчно предметомъ суперечки.

Въ рафінеріяхъ нафты, въ повѣтѣ горлицкôмъ, богато поправилось, що, после справозданя, въ першôмъ рядѣ належить завдячувати ц. к. Старостви; зате у всхôднôй Галичинѣ, особливо въ повѣтѣ коломыйскôмъ, остає старый станъ рѣчей. Тутъ згорѣли выключно черезъ лихе уладжене и лехковажене приписôвъ промысловыхъ двѣ фабрики нафты, причѣмъ двохъ людей стратило жите. Въ тартакахъ заведено вже майже всѣ тѝ заряджения, якѝ показались конечными для обезпеченя житя и здоровля робôтникôвъ; ходить ще лишь о прилады, абсорбуючѝ сталевѝ опилки при остреню пилъ и механічнѝ пôдсувачѣ дощокъ, що запобѣгло бы богато недогôдностямъ, а навѣть хоробамъ, на якѝ робôтники суть выставленѝ, коли мусять власнымъ тѣломъ дошки попихати.

Фабрики сѣрникôвъ лехковажать по давному приписы, тому и не пôдносять ся.

Въ роцѣ минувшôмъ не звиджувавъ п. инспекторъ горалень, бо его становиско супротивъ тыхъ предприємствъ не було цѣлковито выяснене. На дотычне его пытане, заявило Намѣстництво у Львовѣ, що зъ вынимкою двохъ, всѣ прочѝ горальнѣ въ Галичинѣ, суть предприємствами рôльничими, непôдлягаючими его надзорови.

Властителѣ фарбарень не постарали ся ще дотеперь, щобы зарадити громадженю ся въ робôтняхъ такъ густои пары, що робôтникъ працює въ повнôй темнотѣ.

Въ протягу минувшого року выдавъ п. инспекторъ загаломъ 149 опіній, дотыкаючихъ заложеня новыхъ предприємствъ, або розширеня вже истнуючихъ.

Зъ ц. к. краєвои Рады шкôльнои.

На засѣданю зъ дня 16 с. м. ухвалила ц. к. краєва Рада шкôльна: Признати оо. Бернардинамъ въ Самборѣ за ôдступлене костела на богослужене для молодѣжи ґімназіяльнои рôчну ремунерацію 80 зр.; затвердити учителемъ Корн. Гека въ Стрыю; признати четвертый додатокъ пятилѣтный Сев. Арцтови директорови ґімназіи въ Вадовичахъ и Мар. Ломницкому професорови IV ґімназіи у Львовѣ; именувати суплентами: Тад. Цвойдзиньского для Бохнѣ, Юл. Гавля для Бродôвъ, Войт. Блотницкого для ґімназіи св. Анны въ Краковѣ, кс. Павла Равского для III ґімн. въ Краковѣ, Ант. Зубчевского для II ґімн. у Львовѣ, Франц. Бизоня и Альб. Шраєра для

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше).

— А що-бъ ты змарнѣла! — крикнувъ. Дѣвчина глянула на него зъ болемъ.

— Тату, що-жь я винна?

— Стôй-но ту, анѣ не рушь ся! Пôду я его просити, чей дасть хочь бульбы упечи.

Пôшовъ. По хвили давъ ся чути въ сѣняхъ голосъ, тупанє ногами, крики, а потôмъ вылетѣвъ Лавро на улицю, трученый очевидно сильною рукою.

Стоявъ хвилину, а потôмъ коротко сказавъ до дѣвчины:

— Ходи!

Схилила ся по клунки, щобы ихъ забрати. Були досыть тяжкѝ на еи слабѝ силы, але вôнъ ѝй не помôгъ, якъ бы забувъ, якъ бы не знавъ, що дѣвчина ледви може ихъ двигнути.

Пôшли. Двѣ такъ нужденнѝ статѣ, старця и дѣвчины, звернули бы увагу перехожихъ, если-бъ тѝ не такъ вже привикли бачити нужду. Куды-жь ити? Въ яку ще темноту, въ яку ще недолю, въ яку ще муку?

Дѣвчинѣ було щоразъ труднѣйше вôддыхати; захиталась на ногахъ разъ и въ друге, вкôнци попросила батька:

— Тату, возьмѣть лахи, бо вже не можу.

Вôнъ неначе зô сну збудивъ ся.

— То кинь ихъ.

— Та-жь придадуть ся.

— Не придадуть ся.

Наразъ побачивши, що дѣвчина не хоче ихъ кинути, крикнувъ скажено:

— Кинь, бо убю тебе!

Теперь налякана вже послухала и пôшла дальше. Хлопъ повторивъ еще хôлька разôвъ: „Коли такъ, то най такъ буде!“, потôмъ замовкъ, але щось недобре вѣщували его очи. Щоразъ бôльше болотнистыми уличками зближались до берега пристани, вылѣзли на великѝ помосты, опертѝ на паляхъ, перейшли коло великого будынку зъ написею: *Sailor's asilum*[1]) и зôйшли надъ саму воду. Въ тôмъ мѣсци будовано новый докъ. Высокѝ руштованя до забиваня палѣвъ выставали далеко понадъ воду, а межи дошками и бальками крутили ся люде, занятѝ при будовѣ. Марися дôйшла до купы бальків и сѣла на нихъ, бо не могла вже дальше ити. Лавро сѣвъ мовчки коло неи.

Година вже була четверта по полудни. Въ цѣлôй пристани кипѣло жите и рухъ. Мрака опала а погôдне промѣня сонця кидало свѣтломъ и милосерднымъ тепломъ на двохъ бѣдакôвъ. Зъ воды вѣявъ на сушу легôть весны, здоровый, повный житя, веселый. Довкола стôлько було синявы и свѣтла, що ажь за очи хапало. Въ дали зливалось гарно море зъ небомъ. Въ тôй синявѣ близше до середины пристани було видко сторчачѝ спокôйно щоглы, комины и хоруговцѣ, що легко маяли вôдъ леготу. На видокрузѣ видко було кораблѣ, якъ плили до пристани, мовъ бы пôдъ гору, мовъ бы высувались зъ пôдъ воды. Розпятѝ и выдутѝ ихъ вѣтрила, якъ хмаринки, цѣлѝ въ свѣтлѣ, бѣлѝ, ярко блищали на синôй водѣ. Иншѝ кораблѣ вôдходили на океанъ, а вода за ними пѣнилась. Ишли въ сторону, де були Липинцѣ, де було ихъ стрячене щастє, лѣпша доля и спокôй. Тому й думала собѣ дѣвчина, чимъ они такъ Бога прогнѣвили, чимъ згрѣшили, що Вôнъ, такій милосерный, вôдвернувъ лише вôдъ нихъ свое лице, забувъ о нихъ середъ чужихъ людей и кинувъ на сей далекій берегъ. Та-жь Вôнъ мôгъ вернути имъ щастє! Тôлько кораблѣвъ вôдплывае въ таму сторону, а вôдплывае безъ нихъ. Утомлена, бѣдна думка Марисѣ ще разъ полетѣла въ сторону Липинець и конюха Ивася. Чи думає вôнъ тамъ о нѣй? Чи памятає на ню? Она памятає, бо лише въ щастю забуває ся, а въ

[1]) Притулокъ Сайльора.

ґімназіи Францъ Іосифа у Львовѣ, Брон. Мерку для школы реальнои въ Краковѣ, перенести суплентôвъ: Блаж. Юрковского зъ Стрыя до Бучача, Войт. Туроша зъ Станіслава до Бучача, Каз. Еляша зъ Бучача до Ярослава, Льва Дольницкого зъ II ґімн. въ Краковѣ до Коломыи, Ант. Ленчовского зъ ґімн. св. Анны до II ґімн. въ Краковѣ, Теоф. Мрица зъ Самбора до рускои ґімназіи у Львовѣ, дра Теоф. Нахера зъ Станіслава до II ґімн. у Львовѣ и Ст. Млодзяновского зъ Перемышля до IV ґімн. у Львовѣ, Юл. Добряньского зъ Бучача и Леоп. Кузьму зъ рускои ґімназіи у Львовѣ до Перемышля, Ив. Белю и Фр. Бараньского зъ III ґімн. въ Краковѣ до Ряшева, П- Миртиньского зъ Станіслава до Самбора, Ант. Новака зъ Ясла до Сянока, Ив. Литиньского зъ Бродôвъ и Ив. Любачевского зъ Ярослава до Станіслава, Бр. Старецкого зъ Бучача до Бережанъ, Тад. Копистиньского зъ II ґімназіи у Львовѣ до Тернополя, Іос. Шидловского зъ II ґімназіи у Львовѣ и Ад. Арендта зъ школы реальнои въ Тернополи до школы реальнои у Львовѣ, Ив. Ґудзка зъ Бережанъ до Стрыя и Стан. Урбаницкого зъ Станіслава до Бродôвъ. Дальше ухвалила й. к. краєва Рада шкôльна прелімінарь шкôльный на р. 1892, ухвалила зачислити до дозволеныхъ книжокъ для шкôльныхъ бібліотекъ: Instrukcya do nowego elementarza polskiego, zarazem zarys specyalnej metodyki klasy elementarnej, Меч. Барановского, перемѣнити вôдъ 1 м. ст. вересня школы філіяльни̂: въ Руданцяхъ, Гуменци и Кукизовѣ повѣту львôвского и въ Розвеници повѣту ярославского на школы статови̂ а школу етатову въ Горожанѣ повѣту Рудки на двоклясову о двохъ учителяхъ, зорґанізувати вôдъ 1 н. ст. вересня 1891 школу філіяльну въ Мыслôвцѣ повѣту бережаньского.

Голосъ противника антісемітôвъ товариства.

Де и хто вже не займаєсь нинѣ пытанемъ жидôвскимъ. Нинѣ нема мабуть анѣ одного кутика въ Европѣ, де бы пытанє жидôвске не було такъ пекуче, якъ суть н. пр. пытанє робôтниче и соціяльне. Пытаня жидôвского нема хиба тамъ, де нема анѣ одного жида — а такихъ сторôнъ въ Европѣ маємо нинѣ дуже мало, бо хочь въ декотрыхъ краяхъ жиды приймили не лишь мову, звычаѣ и обычаѣ того народу, середъ котрого жиють, але и вѣру христіяньску, то все таки давни̂ ихъ свойства семітскои расы и нажита, неразъ може и середъ дуже злыхъ для жидôвского племени обставинъ, привичка не затерлась ще зовсѣмъ и даєсь все ще и нинѣ почути. За то певно жиды не виноваті̂, що мають въ собѣ таку жизненнôсть, анѣ годѣ имъ за то дорѣкати, що не старають ся позбути своихъ давныхъ свойствъ, та що не можуть вôдкинути своєи расовои характеристики; можна хиба лишь самъ фактъ констатувати.

Пытанє жидôвске выступає нинѣ по найбôльшôй части въ видѣ такъ званого антісемітизму, а выступає оно головно тамъ, де жиды добились великои силы або де жиють такими масами, що, подôбно якъ въ Росіи, въ наслѣдокъ своєи численности а вôдтакъ проворности и сприту роблять природну конкуренцію тымъ, середъ котрыхъ жиють. Антісемітизмъ зъ того взгляду можна, ба и потреба уважати не за що иншого, лишь за суспôльну недугу и яко такôй треба радити. Де лежить причина тои недуги, чи въ самыхъ жидахъ, чи въ тыхъ елементахъ, середъ котрыхъ они жиють, чи въ одныхъ и другихъ разомъ, не тутъ мѣсце розбирати, але то рѣчь певна, що за антісемітизмъ винуваті̂ немало и сами̂ жиды.

Антісемітизмъ выкликавъ другій рухъ, котрого цѣлею єсть брати жидôвъ въ оборону передъ антісемітизмомъ. Въ сѣмъ другôмъ руху беруть участь не лишь сами̂ жиды але и христіяне, а си̂ послѣдни̂ зовсѣмъ справедливо, бо прецѣ засада христіяньства велить въ кождôмъ чоловѣцѣ видѣти свого ближнього и єго любити.

Участь жидôвъ въ тôмъ руху єсть двояка: одни̂, люде богаті̂ звернули свою увагу переважно на тыхъ своихъ братôвъ, котрыхъ гонять зъ Россіи и старають ся подати имъ способъ до житя: други̂ воюють зъ антісемітизмомъ словами и письмомъ а въ своѣй оборонѣ поступають часами навѣть такъ далеко, що видять въ жидахъ саме добро и старають ся закрывати зъ власною ихъ шкодою всѣ ихъ хибы.

Недавно тому завязалось у Вѣдни товариство, котре поставило собѣ за задачу боронити жидôвъ противъ антісемітизму. На загальныхъ зборахъ того товариства, выступивъ оденъ бесѣдникъ, котрый дававъ раду жидамъ, щобы они завязали товариство, котре бы старало ся поборювати „специяльно жидôвски̂ хибы“ (specifisch jüdische Unarten). Рада була очевидно добра, бо хто лишь трохи знає жидôвъ, той мусить признати, що жиды мають богато такихъ хибъ, котри̂ лишь у нихъ самыхъ стрѣчають ся, а котри̂ певно такожъ въ значнôй части причиняють ся до ширеня антісемітизму.

На то накинулись заразъ декотри̂ ґазеты и наробили такого великого крику, якъ колибъ то вже хтось жадавъ таки̂ заглады жидôвъ. *Sonn-und Montags-Ztg.* н. пр. присвятила сѣй справѣ пôдъ заголовкомъ „Жидôвски̂ хибы“ величезну статью, въ котрôй пытає: Де суть ті̂ хибы? Чи може то, що жидôвъ всюды повно, що они ходять до театрôвъ и реставрацій? що ихъ видко повно на проходахъ въ публичныхъ городахъ? або що они въ лѣтѣ выѣзджають на купелѣ або на село, та що люблять чванити ся своимъ богатствомъ? Поставивши таки̂ пытаня згадана ґазета хвалить жидôвъ на всѣ заставки, величає ихъ та пôдносить пôдъ небеса. Она каже, що жиды були колись въ старовину народомъ рôльничимъ, котрый знаменито управлявъ рôлю и заходивъ ся коло виннои лозы; ремѣсла знавъ вôнъ лишь найпотрѣбнѣйши̂ а збытковныхъ рѣчей зовсѣмъ не выраблявъ. То бувъ нарôдъ хоробрый. Такими, якими теперь суть жиды, зробили ихъ лишь пôзнѣйши̂ часы. Жиды не мають нѣякихъ своихъ хибъ, а коли яки̂ мають, то загально людски̂.

Очевидно такъ говорити можна хиба лишь у Вѣдни. Най но бы лишь авторъ згаданои статьѣ потрудивъ ся до насъ, до Галичины, и схотѣвъ безсторонно приглянутись нашимъ жидамъ, то може бы змѣнивъ свôй поглядъ. Годѣ нинѣ вже пытати, зъ вôдки взялись у теперѣшныхъ жидôвъ ихъ специяльни̂ хибы, але фактомъ єсть, що они суть, и певно, що приносять имъ лишь шкоды. Отъ для примѣру наведемо хочь кôлька зъ нихъ.

Специяльно жидôвска забобонность, выплываюча зъ ихъ ритуалу, звѣстна у насъ чей загально и она робить не лишь богато зла середъ самыхъ жидôвъ, але и середъ христіянъ, въ котрыхъ пôддержуєъ забобонность, черезъ котру специяльно христіяне дають ся выкористовувати. Бута жидôвска звѣстна у насъ такожь, а єсть она такъ само, лишь жидôвскою специяльностію, бо кождый жидъ, хочь бы якій лахолатникъ уважає себе за щось лѣпшого вôдъ „ґоя“.

Мы могли бы ще цѣлый рядъ такихъ специяльно жидôвскихъ хибъ навести, але мабуть вже и сихъ кôлька примѣрôвъ выстане. Противъ тыхъ хибъ повинни̂ таки̂ сами̂ жиды выступати и старатись ихъ у себе усувати. Тымъ певно зменшили бы они бодай въ части той матеріялъ, котрый дає причину до нарѣкань а котрый єсть для декого добрымъ средствомъ до ширеня антісемітизму. Хвальба и покрыванє хибъ лиха не усунуть, не усунуть ґрунту зъ пôдъ нôгъ антісемітизмови але противно.

Переглядъ політичный.

Montagsrevue запевняє, що Є. Вел. Цѣсарь прибуде рѣшучо дня 19 вересня до Праги, щобы оглянути ческу выставу.

недôли, въ самотѣ такъ вє ся думка коло любыхъ особъ, якъ хмѣль коло тополѣ. Але вôнъ? Може погордивъ давною любвою и пôславъ старостôвъ до иншои хаты? Та-жь єму соромно було бы думати о такôй бѣднôй дѣвчинѣ, що крôмъ вѣнка зъ руты не має нѣчого на свѣтѣ; если хто й прийшле до неи старостôвъ, то хиба смерть.

А що була хора, то голодъ ѣй не доскулювавъ дуже, лише зъ муки и знесилы огорнувъ єи сонъ, повѣки замкнулись на очахъ, а блѣде лице схилилось на груди. Часомъ будила ся и отвирала очи, а потôмъ знову ихъ замыкала. Снило ся ѣй, що блудить по якихсь пропастяхъ та безодняхъ, ажь наразъ впаде, якъ та Кася зъ хлопскои пѣснѣ, въ „дунай глубокій“ и неначе чує докладно дальшій спѣвъ:

Побачивъ те Ивасенько
на высокôй горѣ
и спустивъ ся до Марисѣ
по шовковôмъ шнурѣ.
Але шнуръ бувъ за короткій.
зъ локоть єго не стає,
а небога Марисенька
свои косы додає.

Ажь наразъ збудила ся, бо здавалось ѣй, що вже косы не має и що летить въ пропасть. Сонъ минувъ. Не Ивасъ сидѣвъ при нѣй, а Лавро, и не „дунай глубокій“ було видко, але пристань новойорску, верфы, руштованя, щоглы и комины. Знову якôсь кораблѣ выпливали на море и зъ нихъ то розлягавъ ся спѣвъ. Тихій, темный, погôдный вечѣръ весняный зачинавъ червонѣти на водѣ и на небѣ. Вода якъ зеркало вôдбивала кождый корабель, кождый пальтокъ, якъ бы другій бувъ въ сподѣ, а гарно було довкола. Якесь щастє и великій спокôй розлились въ воздусѣ. Здавало ся, що цѣлый свѣтъ радує ся, лишь они обоє нещасни̂ и забуті̂. Робôтники зачали вертати домôвъ, лишь они обоє не мали дому.

Щоразъ бôльшій голодъ желѣзною рукою починавъ сѣпати Лавра въ серединѣ. Хлопъ сидѣвъ понурый и хмарный, але щось мовъ бы страшна постанова почала вôдбиватись на єго лици. Хто бы глянувъ на него, налякавъ бы ся, бо те лице мало выглядъ звѣрскій и птичій зъ голоду, а притôмъ такъ спокôйный, якъ у вмерлого чоловѣка. Цѣлый часъ не вôдзывавъ ся до дѣвчины анѣ словомъ, ажь коли настала нôчь, коли въ пристани стало зовсѣмъ пусто, вôдôзвавъ ся якимсь дивнымъ, несвоимъ голосомъ:

— Ходѣмъ, Марисю!

— Куды? — спытала сонно.

— На ти̂ помосты надъ водою. Положимо ся на дошкахъ и будемо спати.

Пôшли. Було зовсѣмъ темно, тому мусѣли дуже осторожно лѣзти, щобы не впасти въ воду.

Американьски̂ вязаня зъ дошокъ и бальковъ крутились въ рôжни̂ стороны и творили мовъ бы деревляный корытарь. При кôнци єго бувъ помôсть зъ дошокъ, а за нимъ таранъ до забиваня палѣвъ. На тôмъ помостѣ, покрытôмъ дашкомъ вôдъ дощу, ставали люде, що тягнули шнуры вôдъ тарана, але теперь не було тамъ нѣкого.

Коли дôйшли на самъ край, сказавъ Лавро:

— Ту будемо спати.

Марися впала радше, якъ поклала ся на дошки и хочь заразъ опали ихъ роѣ *москітôвъ*,[1]) тяжко заснула.

Наразъ середъ глубокои ночи будить єи голосъ Лавра:

— Вставай, Марисю!

Въ тôмъ голосѣ було щось такого, що сейчасъ збудила ся.

— Що, тату?

[1]) Рôдъ комарѣвъ.

(Дальше буде.)

Міністеръ торговлѣ, маркізъ Бакегемъ, оглянувши публичні и промыслові заведеня въ Чернôвцяхъ, удавъ ся въ супроводѣ президента краю до Радовець, вôдки мае повернути через Городенку до Галичины. Въ Чернôвцяхъ мавъ п. міністеръ заявити, — якъ подає *N. fr. Presse*, — що до заключеня торговельнои угоды зъ Румуніею ще далеко, але есть надѣя, що прийде до угоды.

Въ угорскôмъ соймѣ интерпелювавъ пос. Уґронъ президента міністрôвъ, чи думає вôнъ предложити палатѣ пословъ текстъ урядовои присяги міністрôвъ и уартикулувати той текстъ въ дорозѣ конституційнôй, бо, пôсля погляду интерпелянта, текстъ той присяги старанно таять ся передъ народомъ, а коли въ наслѣдокъ иніціятивы правительства есть проектъ вôдобрати народови значну часть его правъ політичныхъ, то змаганє правительства до розширеня своеи силы змушуе народъ до розслѣдженя політичнои и моральнои поруки, яку дають єму міністры.

Вѣсть, що Россія по вôдновленю тридержавного союза буде мабуть робити Анґліи всѣлякі трудности въ Азіи, здаєсь вже потверджувати ся въ тôмъ фактѣ, що звѣстного, колись букарештеньского а теперь лісбоньского посла Хитрова перенесено до Тегерану въ Персіи. Очевидно мае вôнъ розвинути тамъ таку дѣяльнôсть, яку развивавъ свого часу на балканьскôмъ пôвостровѣ.

Въ горѣшнôй Италіи, въ мѣстѣ Комо, выкрыли власти крадѣжъ плянôвъ укрѣпленя побережа и порту ґенуеньского а виновникôвъ крадежи вже выслѣджено. Въ літоґрафічнôмъ заведеню Юстініоніого вôдбулась ревізія домова, де забрали богато плытъ и рôжні письма, а властителя и управителя літоґрафіи увязнено. Правдоподôбно удасть ся ще недопустити, щобы пляны дôстали ся за границю.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала: Гірша Шварца дѣйстнымъ учителемъ реліґіи мойсейовои въ 4-клясовôй школѣ мужескôй въ Рогатинѣ; Сильвестра Павловского дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Липôвци; Игн. Подымовского зъ Пôдусова дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Ушковичохъ.

— **Громадѣ Пекурява** въ повѣтѣ косôвскôмъ дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. на реставрацію церкви.

— **Маршалокъ краєвый, кн. Сангушко** и членъ краєвого выдѣлу Верещиньскій повернули зъ люстраціи робôтъ надъ Вислою. Пана Маршалка витали и приймали сердечно въ Радомышли и Тарнобжегу.

— **Баронъ Іосифъ Шенкъ**, бувшій президентъ высшого суду краєвого у Львовѣ, и членъ Палаты Панôвъ померъ дня 26 с. м. въ Баденѣ коло Вѣдни. Баронъ Шенкъ родивъ ся 5 серпня 1813 р. въ Оломуцу яко сынъ майора; по укôнченю студій правничихъ вступивъ до службы державнои яко урядникъ судовый, бувъ президентомъ судовымъ въ Станіславовѣ, въ Чернôвцяхъ, а потôмъ при судѣ высшôмъ у Львовѣ, де дослуживъ ся кôлькохъ ордерôвъ цѣсарскихъ и титулу совѣтника двору а вôдтакъ и барона. Мѣста: Черновцѣ, Коломыя, Бережаны и Сянокъ именували его почетнымъ горожаниномъ своимъ.

— **Канонічный процесъ информаційный** новоименованого перемыского епископа Преосв. Юл. Пелеша, вôдбуде ся завтра зъ вôдповѣднымъ церемоніяломъ въ домовôй каплици папской нунціятуры у Вѣдни. Сего торжественного акту довершить по богослуженю, папскій нунцій монс. Ґалімбертѣ, въ котрого руки еп. Пелешъ зложить присягу вѣрности и послушности для папы. Папскимъ нотаремъ при сѣмъ актѣ буде монс. Тарнассі. Торжество вôдбуде ся передъ полуднемъ, а въ полудне буде у нунція Ґалімбертіого обѣдъ для участникôвъ сего торжества.

— **„Боянъ“ и ти Русины**, що выѣхали були зъ нимъ до Праги перебувають теперь у Вѣдни. Товариство академічне „Січ“ устроило тутъ въ честъ рускихъ гостей комерсъ, на котрôмъ на жаль не обôйшлось безъ прикрыхъ сценъ. Москвофілы якъ всюды такъ и тутъ старали ся мѣжь Русинами роздоръ робити а вѣденьскій проводиръ ихъ Дудикевичь та москвофільске товариство „Буковина“ хотѣли тутъ зробити бурду. Зато выпрошено ихъ за дверѣ а комерсъ удавъ ся величаво.

— **Міліонъ гостей** звидѣло вже ческу ювілейну выставу въ Празѣ, котрі входили за платными вступными картами. Коли міліонный гость минувъ ворота входу на выставу, промовивъ до зôбраного народу инжиніръ Книжекъ, а промову его принявъ народъ громкимъ Slava! Гôсть дôставъ въ нагоду золотый годинникъ, 25 льосôвъ выставовыхъ, и вôльну карту вступу на выставу до кôнця еи замкненя.

— **Страшна катастрофа на зелѣзници** приключила ся на стаціи въ мѣстѣ Манде въ Франціи. Коли въ недѣлю вечеромъ оденъ поѣздъ, повенъ людей, мавъ вôдходити, надъѣхавъ другій и черезъ хибне уставленє пересувки вдаривъ такъ сильно въ стоячій, що льокомотива его вбила ся въ послѣдный вôзъ, той въ другій а другій въ третый; при тôмъ ще займивъ ся ґазъ въ розбитыхъ ваґонахъ и все стало горѣти. Люде, котрыхъ лишь якимсь чудомъ неубило вôдъ разу, згорѣли вôдтакъ живцемъ, бо не можна имъ було дати нѣякои помочи. Число убитыхъ и згорѣвшихъ доходить до 50 а покалѣченыхъ есть 100. Крôмъ того показало ся, що кôлькоро людей заляли водою. До 40 мінутъ не було нѣякого ратунку, колижь вôдтакъ стали огонь гасити, то ляли таку масу воды, що кôлькохъ покалѣченыхъ вôдъ неи згинуло.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ урожаѣвъ.** Жнива у насъ въ повнôмъ розгарѣ. Якій буде загальный урожай сего року, не можна ще докладно знати; доси показало ся лишь то, що зô всего збôжа жито найгôрше не удало ся. Загально припускають, що коли погода буде спріяти жнивамъ, то результатъ буде досыть вдоволяючій. На Угорщинѣ не зародило. Зъ весны були засѣвы вправдѣ дуже красні, але пôзнѣйші бурѣ и зливы все погôршили. Жито есть бôльше якъ плохе и намолотъ дуже малый, пшениця плоха, ячмѣнь досыть добрый, а лишь овесъ и кукурудза дуже добрі. Въ наслѣдокъ того, що зъ весною пероорано великі обшары жита, то Угорщина не буде мати майже зовсѣмъ жита на вывôзъ. Въ другихъ краяхъ Долитавы представляєсь станъ урожаѣвъ не зле, именно въ пôвнôчныхъ сторонахъ и на заходѣ.

Найбôльшій неурожай есть въ Россіи и доходить тамъ до величезныхъ розмѣрôвъ. Въ пятнатцять ґуберніяхъ глубокои Россіи есть неурожай такъ великій, що люде вже теперь покидають цѣлыми громадами свой оселѣ и выходять за прошенымъ хлѣбомъ. Правительство россійске предприняло всякі мѣры, щобы лиху зарадити, але здаєсь, що вся помôчь позôстане безъ успѣху, бо на такъ великі розмѣры, годѣ й дати яку помôчь. Пôдъ вплывомъ того неурожаю спадає и рубель россійскій чимъ разъ бôльше и за мѣсяць спавъ вже зъ 1·36 на 1·25 зр. Здаєсь що Россія не буде сего року мати зовсѣмъ збôжа на вывôзъ.

За то представляєсь значно лѣпше станъ урожаѣвъ въ Америцѣ. Особливо пшениця тамъ дуже добре удала ся и Америка зачала вже теперъ привозити свою пшеницю до Европы. Въ першôмъ тыждни липня привезено до Европы вже 2 и пôвъ міліона бушлѣвъ (звышь пôвтора міліона корцѣвъ).

Торгъ збôжемъ.

29 липня	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9.85	9·50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Овесъ пошукує ся.

Телеграмы.

Вѣдень 29 липня. Ґр. Кальнокій выѣхавъ на кôлька днѣвъ на цѣсарскій двôръ до Ишля.

Петербургъ 29 липня. Царевич приѣхавъ вже до Омска. На пирѣ у вел. кн. Алексея тоастувавъ вел. кн. въ честь Карнота и французскои фльоты, пос. Лябулей въ честь царя, Жерве въ честь россійскои фльоты и еи шефа; при тôмъ грала музика марсиліянку и россійскій гимнъ.

Кієвъ 29 липня. Сербскій король выѣзджає нинѣ до Москвы.

Лондонъ 29 липня. Льордъ Гамільтонъ заявивъ въ палатѣ пословъ, що гостину французскои фльоты въ Порсмесъ треба уважати за выйшовшу зъ власнои волѣ французôвъ.

Римъ 29 липня. Арештованый въ Ґенуѣ літоґрафъ называєсь Копке, есть родомъ зъ Мінстера и бувъ придѣленый до службы въ гідроґрафічнôмъ бюрѣ. Вôнъ продавъ украдені пляны Французамъ.

Конкурсъ.

Выдѣлъ руского товариства педаґоґічного у Львовѣ, улиця Вôрменьска ч. 27, розписує симъ конкурсъ на принятє ученикôвъ до „Институту пôдъ покровомъ св. о. Николая.“

Приймати ся будуть ученики середныхъ шкôлъ, сыны членôвъ Руского товариства педаґоґічного. До подання долучити треба: 1) метрику хрещеня; 2) свѣдоцтво шкôльне зъ послѣднихъ двохъ курсôвъ; 3) декларацію що до мѣсячнои заплаты, котра выносить 20 зр. а може бути вымково зниженою до сумы 15 зр. або замѣненою на віктуалы; зниженє на 15 зр. мѣсячно мусить бути пôдперте дуже добрымъ свѣдоцтвомъ шкôльнымъ и 4) свѣдоцтвомъ убожества; 5) 1 зр. на выдатки кореспонденційні; 6) хто не есть членомъ Руского товариства педаґоґічного 1 зр. на вписове и вкладку рôчну до того товариства.

Всякі подання адресувати треба до выдѣлу Руского товариства педаґоґічного у Львовѣ ул. Вôрменьска ч. 27 на руки члена выдѣлу Костя Панькôвского. Подання, котрі не будуть докладно стилизовані, або не будуть обôймати всѣхъ симъ заявленемъ обнятыхъ условій, останутъ безъ вôдповѣди. Запытаня або просьбы, подані въ справѣ принятя до Институту до особъ приватныхъ, або подання приватні навѣтъ до членôвъ выдѣлу не увзглядняють ся. Остаточна умомова заключить ся по принятю кандидата а причинъ не принятя выдѣлъ не есть обовязаный подавати.

Въ складъ комітету, занимаючого ся веденємъ дѣлъ Институту, входять: о. Алекс. Тороньскій яко голова, проф. Кость Лучаковскій яко директоръ науковый, д-ръ Антôнъ Хоминъ, яко дорадникъ лѣкарскій, д-ръ Стефанъ Федакъ яко дорадникъ правный, о. Иванъ Чапельскій яко духовникъ и Кость Паньковскій яко настоятель и секретарь комітету.

Институтъ дає своимъ выхованкамъ: а) помешканє, харчь, опалъ, свѣтло, послугу; пранє за малою доплатою; б) доставляє имъ — о скôлько на се дозволять фонды — книжокъ и приборôвъ шкôльныхъ, в) управляє ихъ выхованємъ, стараєсь о добре домашне и товарискє поведенє; г) улекшує имъ науку шкôльну и наглядає еи пôдъ доглядомъ домашного сталого директора; д) доставляє выхованкамъ нагоду придбати иншихъ вѣдомостей, теоретичныхъ и практичныхъ.

Часъ вносити подання о принятє вызначуєсь до дня 30 липня 1891.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.